

TAXIDÈRMIA

Al final del conte hi ha una barreja d'inquietuds que pateix el taxidermista arran de conèixer la dona, com són la por, l'alegria, la possessió, però amb pensaments misteriosos: qui sap si la solitud i l'ofici que té fan que s'imagini la dona... com el gat?

JA T'HO DEIA JO

La dura realitat d'una dona, abandonada pel seu marit, jutjada per la seva mare, amb el pensament típic d'una Espanya profunda, masclista, misògina i cruel.

Que trista és la ignorància! Llegir aquest relat de com una mare tortura la seva filla en un dels moments més durs de la seva vida, m'ha fet pensar en la meva mare i donar gràcies, perquè sempre hi ha estat en els moments dolents i en els bons i mai no m'ha jutjat. La vida no li ha estat fàcil, però és una dona lluitadora, per a qui el més important en la vida he estat jo, la seva filla.

Aquest es un breu text que crec que a cap dona dels segle vint deixa indiferent... T'adones que algunes de les coses que li diu la protagonista a la filla ens les han dit a totes quan érem petites.

Es tracta d'una educació masclista per ser *nenes de bé* que no s'aprecia fins que som adultes i comencem a viure en parella. Aquí, la dona porta l'aprovat en tasques domèstiques però -per sort, ja- un suspens en submissió a l'home.

I si l'home fica la pota fins al final, es diu que no passa res, se sacseja i es treu el fang de sobre. La dona, en canvi, queda "tacada" de per vida.

Tot i que no em considero feminista, em rebenta trobar-me amb aquesta llarga llista de deures que només afecten la dona.

Vull un món sense prejudicis. Un món sense la imposició masclista.

Llegint aquestes pàgines m'ha fet l'efecte de tornar a la meva adolescència, cada paraula em ressona al cap com si el temps no hagués passat. Escolto ma mare dient-me tot el que havia de fer cada dia, com ho havia de fer i el que no havia de fer mai. (...)

L'educació que rebem des de petites ens marca per sempre, tot i que tu vulguis canviar. Quan tens fills, intentes fer les coses d'una altra manera i donar-los més llibertat, però mai sabem qui ho ha fet millor. Cada mare vol el millor per als seus fills, però què és el millor? Qui ho sàpiga, que m'ho digui!

Això que fa aquesta mare ho fa molta gent, sobretot els pobles, la gent parla i critica sense saber realment el que ha passat, omplen els buits del seu temps lliure de paraules sense sentit i moltes vegades sense voler fan molt mal. Els uns parlen amb els altres intercanviant arguments que es van modificant de una orella a l'altra: al final, el que s'explica no s'assembla gens a la realitat. (...) Cadascú és com és i es comporta de maneres diferents, a uns els agraden unes coses i als altres d'altres, no tothom pensa igual i això crea opinions diverses al carrer.

Malauradament les persones som així i ni nosaltres ni ningú ens podrà canviar.

Crec que l'autora d'aquest conte es basa en això, que moltes vegades critiquem les persones sense saber-ne els motius, sense saber la veritat de les coses i quasi bé sempre ens equivoquem.

Dues generacions diferents i dues maneres de ser i de fer també. Una mare clàssica i de pensament arcaic i una filla moderna, intel·lectual, centrada en el coneixement i en la seva professió.

A qualsevol edat i en qualsevol moment la nostra identitat pot fer un tomb i adonar-nos que el que abans era , ja no hi és i que els nostres desitjos han canviat. (...)

I s'ha de ser valent com l'Albert! Que, potser, per això era estrany i dispers.

En canvi la mare, quina poca empatia! Responsabilitza la filla d'aquests fets i no hi veu més enllà. Ella tot ho resol amb la seva actitud servil, submissa i resignada a ser la criada indispensable del marit.

DOS MINUTS

El contingut d'aquest conte m'ha cridat l'atenció especialment perquè, tal com s'hi relata, m'agrada observar el que m'envolta. (...) Simplement ser una observadora, un ull que tot ho veu, sense jutjar, solament recol·lectant aquestes imatges que em porten records de les meves experiències, que moltes vegades em serveixen de mirall per veure'm com actuo jo en aquestes ocasions. Com si fos un llibre d'autoajuda en imatges. (...) Valoro com a l'autor ha estat capaç de mantenir el fil i com ha fet que el final tingués aquest punt de sorpresa amb la història del principi.

M'ha agradat comprovar com l'univers en un petit lloc i en uns minuts de temps pot contenir tantes històries i tantes emocions... I com, en tan sols dos minuts, la teva vida canvia per una situació viscuda en aquest precís moment, fent un gir bestial a tot el planejat des d'aquest instant.

(...) És més fàcil, potser, escollir la via fàcil que lluitar pels nostres principis? És més fàcil viure una vida que no volem però que és senzilla i còmoda?... (...) M'ha agradat llegir-la, tot i que m'ha costat interpretar-la, tot va massa de pressa en el nostre món, no parem per escoltar-nos, preferim cancel·lar emocions i sentiments per por. (...) Tots i totes tenim una història o un secret inconfessable, encara que et sembli que no, mai no penses que ningú pugui tenir els seus **dos minuts** ocults, minuts que fan que una vida es pugui posar cap per avall en tan poc temps.

M'agrada en general la narrativa i així doncs he gaudit amb la lectura del conte. Moltes vegades hi penso, en tot això, coincidències aleatòries, puntuals, algunes esdevindran continuïtat, fins quan...? Jo que vinc a treballar a diari a una ciutat gran com és Barcelona, i a l'emprar el transport públic, em creuo amb un munt de gent, de diferents edats, professions, que es mouen amunt i a vall, amb presses... Mirar-se el rellotge és molt habitual i tots ells amb una vida de ben segur molt diferent a la meua però coincident en les rutines preestablertes dels humans.

EL PORTER DEL PROSTÍBUL

L'autor, Jorge Bucay, és un dels autor que m'agrada llegir quan no puc controlar, o no sé continuar amb el camí que m'ha tocat viure. (...)

En aquest conte ens vol fer veure que res és impossible sobretot quan ens trobem en situacions extremes o al límit. La majoria de persones pensen que la vida té unes directrius anomenades destí, però jo crec que el destí no existeix. Els contratemps ens poden jugar males passades i és aquí quan ens adonem que cadascú de nosaltres ha de construir les bases de la vida segons anem vivint, aprenent de les errades i gaudint de les victòries.

(...)Poques vegades ens preguntem què volem nosaltres i en canvi estem pendents de què vol la nostra família, el nostre cercle d'amics, la societat...(..)

Si fóssim capaços de creure en nosaltres i de connectar amb la nostra essència veuríem molt més clares les nostres oportunitats. Si deixéssim de banda tots els NO, incloent els que ens diem nosaltres mateixes, seriem capaces d'obrir-nos als senyals. (...)

Crec que el més important és tenir recursos, tenir consciència de qui som i sobretot plantejar-nos què és el triomf per a nosaltres. Per a mi el triomf és ser feliç, fer allò que desitjo i allò que necessito.

Menys pors, menys menysprear-nos i voler agradar a tothom i més arriscar, demanar, compartir i reivindicar.

El que determina la realització de l'ésser humà és saber aprofitar les oportunitats que li dona la vida.

El camí cap a l'èxit està basat en la informació que rebem, l'acció i la perseverança. Hem d'anar pas a pas, amb paciència i així podem arribar a la meta.

Els estudis són molt importants i sobre tot avui dia en el món en què vivim, però sí que és cert que s'ha de estudiar el que de veritat et motivi i t'agradi i no fer una carrera per la sortida laboral que tingui.

Moltes persones amb estudis continuen al mateix lloc sense conèixer l'enorme potencial que tenen a dins... Encara segueixen sent porters del prostíbul!

(...) crec que si hagués estudiat avui potser tindria una feina millor. Treballo només mitja jornada i cobro un sou minso, m'agradaria tenir una feina que m'agradés i sobretot que guanyés un sou digne amb el qual em pogués valer per mi mateixa, ja que ara mateix no podria. (Per a mi, el més important és treballar per guanyar diners i tindre una vida tranquil·la)

En canvi la meva filla (...)sempre ha afirmat que estudiava per estar ocupada amb alguna cosa, que, per a ella, el més important a la vida, no era estudiar, treballar i guanyar diners, el que a ella li agradava era viatjar.

Per aquest motiu després d'acabar la carrera es va buscar feina, ha estat treballant d'auxiliar de dentista, de dependenta en una botiga de roba i, si això fos poc, els caps de setmana de cambrera... Tot això per recollir diners i anar-se'n a voltar món!

Va marxar l'11 de gener i encara no ha tornat: ha estat a Cambodja i al Vietnam; ara s'està a les illes Filipines i després vol anar a Austràlia i estar-s'hi una temporada: "Ja em buscaré alguna feina", diu. I jo aquí patint com una ximpleta! Però, què hi farem?, cadascú és com és! Per a la meva filla, el més important es treballar el just, per poder fer coses que li agraden.

(...)Com bé ens mostra aquest conte, res pot donar més èxits i més plaer que el fet de fer alguna cosa amb decisió i convenciment. Els dubtes i les pors són mals companys de viatge.

Avui dia és gairebé necessari tenir una carrera per optar a una feina ben remunerada i que et doni una tranquil·litat relativa. Però tampoc és l'únic camí, ja que hi ha d'altres oficis que poden donar molts diners.

Veïns del barri on m'he criat havien sigut uns desastres a l'escola i a l'hora d'estudiar. Però el fet d'haver triat un ofici els ha donat, avui dia, molts diners a molts d'ells i tenen un nivell de vida molt còmode.(...)

De sortides, n'hi ha moltíssimes i diverses. La clau es troba on un se sent bé i feliç. També si un estudia més o menys perquè, com ja he dit, això no té garantia d'èxit a la vida. El convenciment d'alguna cosa, la lluita pels somnis, això sí que pot donar satisfacció. Perquè mai s'ha de deixar de perseguir allò que un té dintre.

Aquest conte m'ha arribat a l'ànima. Encara necessito temps per digerir-lo. El missatge que transmet és profund i ens convida a la reflexió.(...)

Justament en aquest moment de la meua vida, (...) aquest conte m'ha ajudat a entendre que a vegades hem de deixar "fluir" naturalment les coses per tal de tenir èxit en el que fem. Penso que aquest conte m'ha transmès el missatge exacte que necessitava sentir, que potser és el moment de canviar...

